

lem /Josef/, byl dobrým houslistou a působil dlouhá léta jako houslista v hudebním a Pěveckém spolku Smetana v Nov. Městě a třetí syn Metoděj převzal po otci dům a obchod zásluhou své podnikavé manželky rozšířil. Špatnými spekulacemi však přišel v obchodě o větší peněžní částky, takže na konec byl nucen dům prodat a byl v době v nájmu. Po krátké době pak přestal úplně obchodovat, koupil si pohřební auto a založil v městě Pohřební ústav, který byl potom pramenem jeho živobytí. Dům čp. 117 koupil od M. Jelínka Antonín Zelený, který již před tím vlastnil Panský dům č. 7.

Dům č. 118 byl obecní hostinec, zvaný obecník. Byla to rozsáhlá budova s prostorným dvorem, v němž se nacházely stáje pro koně, takže hospoda byla vlastně hostincem zájezdním. Ve stájích bývali samozřejmě odděleně ustájeni vždy po určitou dobu v roce 4 vojenští hřebci se 3 až 4 dragouny. Budovy obecníku byly většinou ve velmi sešlém stavu. Jako poslední nějaký hostinec zde vládl Josef Švejda, veliký šprýmař, který dovedl svými vtípky přitahovat a obveselovat hosty. Před rokem 1900 sloužila část obecního hostince též jako obecní pivovar, kde se vařilo pivo. V roce 1928 sadní část budovy, kterou měl pronajata Antonín Zelený, vyhořela. V roce 1935 prodala obec novoměstská budova Městské spořitelně v Nov. Městě, která dala hostince zbořit a na jeho místě směrem do náměstí postavila pěknou 2-patrovou budovu, která svým architektonickým vyřešením provedeným pražským stavitelům ing. Ant. Benčíkem přispěla k lepšímu celkovému vzhledu Vratislavova /Oskaninova/ náměstí. V přízemí zřídila spořitelna vlastní úřadovny, v I. a II. patře bylo zřízeno po 2 bytech. Po přestavbě budovy byl zřízen budovou průchod do nově postavené čtvrti obytné na Nivě pod reálkou /ulice Jana Štursy/.

Dům č. 119 patřil v roce 1900 lékárníku Aleši Seichertovi, který jej koupil od rodiny Věcovských a v budově měl také vlastní lékárnu. Byl členem městské rady a byl považován za jednoho z nejváženějších občanů ve městě. Kolem roku 1910 Seichert dům s lékárnou prodal Růžičkovi, rovněž lékárníku. Seichert se pak přestěhoval s rodinou do Zbýcha n/Odrou. Aleš Růžička nebyl zdravý a ze I. svět. války zemřel. Pozůstalá vdova Marie Růžičková po jeho smrti vedla dále několik roků lékárnu, dům však prodala Vydavatelskému družstvu, které ve dvorním traktu mělo zřízenou již tiskárnu a platilo nájemné a do náměstí po Jarosl. Poslušném, který měl zde obchod se smíšeným zbožím zřídilo obchod papírníckými potřebami. Před Jar. Poslušným měl zde z bývalého obchodu smíšeným zbožím ještě před rokem 1900 obchod Fr. Čipek, jehož dcera se provdala za prof. Cigánka, který byl pak ředitelem gymnasia

v Hranicích. Kolem roku 1930 prodala Růžičková i lékárnu Františku Medovi, původem z Havl. Brodu a odstěhovala se do Prahy. Původní majitel domu Aleš Seichert měl dvě dcery, z nichž jedna se provdala za Karla Hlaváče, ředitele velkostatku v Novém Městě, avšak asi po 3 letech manželství zemřela, druhá se provdala za Richarda Kadlece, syna obchodníka Jana Kadlece z domu č. 241, který se po první světové válce vrátil domů jako francouzský legionář a zůstal pak jako aktivní důstojník ve vojské službě, kde dosáhl hodnosti podplukovníka.

Dům č. 120 byla katolická fara. Děkanem a později kanovníkem byl před I. svět. válkou František Kunstwiler, rodák novoměstský, který zde byl farářem již před rokem 1900. Po jeho smrti v roce 1919 se stal farářem Matěj Müller, který za předchozího zde již dlouhá léta kaplanoval, rodák z Kobylic na Moravě, výborný zpěvák, který kromě bohoslužeb věnoval též malbě obrazů, velmi cenných originálů, které před svou smrtí odkázal farnímu úřadu a byla pro ně vyhrazena zvláštní místnost ve farní budově, kde byly vystaveny. Nutno poznamenat, že v době před I. světovou válkou byli v Novém Městě celkem 4 kněží katoličtí, t. j. farář, kaplan, katecheta pro obecnou a měšťanskou školu a profesor náboženství pro reálku. Tímto profesorem byl od založení reálky v r. 1896 až do roku 1920 Frant. Culehla. Po I. svět. válce klesl tento počet na 3 kněze, kdy náboženství na reálce se stalo nepovinným předmětem.

Budova č. 121 byla majetkem novoměstské obce. Někdo se jí stala škola, neboť do výstavby nové školní budovy, t. j. do r. 1879 sloužila účelům školním. Po výstavbě školy se stala nájemným obytným domem se 2 byty. V přízemí budovy provozoval po dlouhá léta knihkupectví a papírnictví Ignác Fiala a později jeho syn František Fiala, který měl za manželku Filomenu roz. Nečasovu z Nové Vsi. První poschodí obýval nejprve profesor Frant. Culehla a když tento zemřel, byl přidělen obecním zastupitelstvem jinému profesoru /Vaňkovi, později Al. Podlouckému/.

Dům č. 122 byl majetkem Frant. Štursy. V tomto domě narodil se bratr majitele, profesor na umělecké akademii a sochař Jan Štursa. Jeho umělecká díla nacházíme i v Nov. Městě /socha Palackého, Pasáček-píseň hor, Salvátor na budově lékárny č. 119, raněný před farní budovou, Masaryk před devítileté školy a monumentální pomník Pohřeb v Karpatech v parku před zámeckou budovou. Další bratr majitele Ferdinand Štursa byl vrchním ministrem radou ministerstva zahraničních věcí, pženil se s Marií, dcerou místního advokáta JUDr. Leopolda Fialy, záhy však po ožení po návratu ze služební cesty v Polsku zemřel. František Štursa byl z hospodářské důvodů nucen dům prodat. Koupil jej František Janáček, který v něm zřídil